

5681 Bde. Beh. af Lovf. indeh. Neglene f. Udfr. af Indkomststat.

5682

er denne ikke gaaet ubeskaaren over til ham. Skattecommissionen maatte altsaa efter det ærede Medlems Mening skjønne om, hvorledes Forholdet er mellem den foregaaende og den efterfølgende Giers relative Forstand, men naar man for at faae et nogenlunde fornuftigt Resultat ud af en Bestemmelse maa gaae til et saadant Skjøn af Skattecommissionen, troer jeg, at det paa det klareste er vist, at det er nødvendigt, at man maa frafalde denne Bestemmelse og holde sig til en, hvorved et saadant Skjøn ikke behøves.

Berg: Jeg troer dog, at det er en Forvidning af min Udtalelse om det paagjældende Forslag, og at det ærede Medlem maa indrømme mig, at naar en Mand, der ikke er oplært, — jeg tager et Exempel — som Færnstøber, kommer i Besiddelse af en dygtig Færnstøbers Virksomhed, f. Ex. ved Arv eller Sligt, da kan man ikke derom sige, — skjøndt Virksomheden i den ydre Form er den samme, skjøndt han har det samme Antal Smelteovne osv., og skjøndt man ikke kan paavise, at hans Kunders Antal er væsentlig mindre, at Virksomheden ubeskaaren er gaaet over til ham, naar han savner et væsentligt Moment, nemlig Bestyrerens indsigtsfulde Dygtighed. Det er kun et enkelt Exempel, men der gives mange lignende, hvor Bestyrerens personlige Egenskaber til at lede Forretningen have en saa stor Betydning, at man ikke kan sige, naar den første Besidder, som har haft Virksomheden i de foregaaende Aar, er gaaet bort, at Virksomheden i Virkeligheden er bleven ubeskaaren.

Ordføreren: Med Hensyn til Forslaget under Nr. 1 skal jeg bemærke, at jeg ogsaa maa fraraade Thinget at gaae ind derpaa, men jeg maa dog tilføje, at mine Grunde dertil ikke falder aldeles sammen med den ærede Finansministers. Dersom Finansloven ikke ogsaa kunde kaldes en Lov, maatte jeg stemme for dette Forslag, men Finansloven er ogsaa en Lov, og naar der her staaer, at de om-

handlede Bestemmelser skulle gives ved Lov, kan det efter min Mening ligesaa godt stee ved Finansloven som ved en anden Lov. Forskjellen vil altsaa være, at, dersom Forslaget under Nr. 1 bliver vedtaget, kunne disse Bestemmelser kun træffes gennem Finansloven, men naar Forslaget forkastes, og der bliver staaende, hvad der nu staaer i Lovforslaget, kunne de træffes baade gennem Finansloven og gennem en anden Lov, thi Ingen kan nægte, at Finansloven er en Lov. Dette er min Grund til at fraraade Forslaget. Naar Forslaget under Nr. 1 forkastes, staaer Spørgsmaalet om, hvorvidt Bestemmelserne skulle gives gennem Finansloven eller gennem en anden Lov, fuldstændig aabent; man kan til en Tid gaae den ene Vej, til en anden Tid den anden. En Regering er ikke udelukket fra i visse Tilfælde at stille Forslag derom paa Finansloven, og Rigsdagen er heller ikke udelukket derfra, naar den finder det hensigtsmæssigt, thi her fordres kun, at Bestemmelserne skulle gives ved Lov. Naar det er saaledes, vil jeg anbefale det ærede Thing at stemme imod Forslaget under Nr. 1. — Forslaget under Nr. 2 er taget tilbage. — At følge Forslaget under Nr. 3 og udelade det sidste Punktum i § 2, faaer ikke ganske det samme Udseende efter den høitærede Finansministers Motivering som før, da Forslaget stod uomtalt. Jeg har gennemseet Paragraphen paany, men jeg kan dog ikke saa lige finde, at det er sagt forud, at Afdrag paa Gjæld ikke kunne fradrages. Derimod mener jeg, at, dersom den ærede Finansministers Forslag vedtoges, og der i Fremtiden skulde blive Spørgsmaal om noget Saadant, vilde de, der ønske, at Afdrag paa Gjæld skal kunne fradrages, kunne sige: Jo, det bevises derved, at der stod det Modsatte i Loven, men Finansministeren vilde, at det skulde gaae ud, og man stemte det da ud; altsaa har man villet, at Afdrag paa Gjæld skulle kunne fradrages i Indtagterne. Et af de Lovfortolkningsmidler, man har, naar et Spørgsmaal er tvivlsomt, er nemlig det,